

ΧΑΡΟΥΚΙ
ΜΟΥΡΑΚΑΜΙ

Ο ΚΑΦΚΑ
ΣΤΗΝ ΑΚΤΗ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: KAFKA ON THE SHORE
Από τις Εκδόσεις Vintage, Λονδίνο 2005
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Ο Κάφκα στην ακτή**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Haruki Murakami
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Αργυρώ Μαντόγλου
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Γιώργος Κασαπίδης
ΣΧΕΔΙΑΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Γιώργος Παζάλος
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ελένη Σταυροπούλου

© Haruki Murakami, 2002
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2015

Πρώτη έκδοση: Νοέμβριος 2015, 4.000 αντίτυπα

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-1032-6
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-1057-9

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr • www.psychogios.gr

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr • www.psychogios.gr

ΧΑΡΟΥΚΙ
ΜΟΥΡΑΚΑΜΙ

Ο ΚΑΦΚΑ
ΣΤΗΝ ΑΚΤΗ

*Μετάφραση από τα αγγλικά:
Αργυρώ Μαντόγλου*

Το αγόρι που το έλεγαν Κρόου

Ψάχνεις για λεφτά λοιπόν;» το αγόρι που το έλεγαν Κρόου ρωτάει με τη χαρακτηριστικά αργόσυρτη φωνή του. Το είδος της φωνής που έχεις το πρωί, αγουροξυπνημένος, με στόμα ακόμα μουδιασμένο και στεγνό. Εκείνος όμως προσποιείται. Είναι εντελώς ξύπνιος, όπως πάντα.

Κουνάω το κεφάλι μου καταφατικά.

«Πόσα;»

Κάνω τους υπολογισμούς με τον νου μου.

«Γύρω στις 400.000 γεν σε μετρητά, συν τα χρήματα που μπορώ να σηκώσω από το μηχάνημα αυτόματης ανάληψης. Ξέρω πως δεν είναι πολλά, αλλά πρέπει να είναι αρκετά. Προς το παρόν».

«Δεν είναι κι άσχημα», λέει το αγόρι που το έλεγαν Κρόου. «Προς το παρόν».

Κουνάει για άλλη μια φορά το κεφάλι του.

«Υποθέτω πως αυτά τα χρήματα δεν είναι ο χριστουγεννιάτικος μπιναμάς από τον Άγιο Βασίλη».

«Ναι, έχεις δίκιο», απαντάω.

Ο Κρόου χαμογελάει και κοιτάζει τριγύρω. «Φαντάζομαι πως άρχισες να ψαχουλεύεις τα συρτάρια, έχω δίκιο;»

Δε λέω κουβέντα. Ξέρει σε τίνος τα χρήματα αναφερό-

μαστε· οπότε, δεν υπάρχει λόγος για περαιτέρω ερωτήσεις. Απλώς θέλει να με φέρει σε δύσκολη θέση.

«Δεν πειράζει», λέει ο Κρόου. «Χρειάζεσαι πραγματικά αυτά τα χρήματα και θα τα πάρεις όπως και να 'χει – παρακαλεστά, δανεικά ή θα τα κλέψεις. Λεφτά του πατέρα σου είναι· οπότε, ποιο είναι το πρόβλημα; Σωστά; Αν τα βάλεις στο χέρι, θα τα καταφέρεις. Προς το παρόν. Αλλά τι σχέδιο έχεις για μετά, αφού τελειώσουν; Τα χρήματα δεν είναι σαν τα μανιτάρια του δάσους – δε φυτρώνουν από μόνα τους, ξέρεις. Πρέπει να τραφείς, χρειάζεσαι ένα μέρος να κοιμηθείς. Μια μέρα των ημερών θα τελειώσουν».

«Αυτό θα το σκεφτώ όταν έρθει η ώρα», αποκρίνομαι.

«Όταν έρθει η ώρα», επαναλαμβάνει ο Κρόου, σαν να ζύγιζε αυτές τις λέξεις με το χέρι του.

Γνέφω καταφατικά.

«Σκέφτεσαι δηλαδή να πιάσεις καμιά δουλειά;»

«Ίσως», απαντάω.

Ο Κρόου κουνάει το κεφάλι του. «Ξέρεις, έχεις ακόμα πολλά να μάθεις για τον κόσμο. Άκου – τι δουλειά θα μπορούσε να βρει ένα δεκαπεντάχρονο παιδί σε έναν τόπο μακρινό, όπου δεν έχει ξαναπάει ποτέ; Δεν έχεις καν τελειώσει το λύκειο. Ποιος νομίζεις πως θα σε προσλάβει;»

Κοκκινίζω λιγάκι. Δε χρειάζεται να ακούσω πολλά για να κοκκινίσω.

«Ξέχασέ το», λέει. «Είσαι ακόμα στην αρχή και δε χρειάζεται να σε βαραίνω με όλα αυτά τα μελαγχολικά πράγματα. Έχεις ήδη πάρει τις αποφάσεις σου και μένει μόνο να βάλεις μπροστά τη μηχανή. Θέλω να πω, είναι η δική σου η ζωή. Και πρέπει να κάνεις ό,τι θεωρείς σωστό».

Ακριβώς. Στο κάτω κάτω της γραφής, πρόκειται για τη δική μου ζωή.

«Ένα μόνο θα σου πω: πρέπει να γίνεις πολύ πιο δυνατός, αν θέλεις να τα καταφέρεις».

«Κάνω ό,τι μπορώ», τονίζω.

«Είμαι σίγουρος», λέει ο Κρόου. «Τα τελευταία χρόνια έχεις δυναμώσει πολύ. Αυτό πρέπει να σ' το αναγνωρίσω».

Κουνάω το κεφάλι μου άλλη μια φορά.

«Αλλά ας είμαστε ειλικρινείς – είσαι μόλις δεκαπέντε χρονών», συνεχίζει ο Κρόου. «Η ζωή σου είναι στο ξεκίνημα και υπάρχουν χιλιάδες πράγματα εκεί έξω για τα οποία δεν έχεις την παραμικρή ιδέα. Πράγματα που δεν μπορείς ούτε να φανταστείς».

Όπως πάντα, καθόμαστε δίπλα δίπλα στον παλιό καναπέ στο γραφείο του πατέρα μου. Ο Κρόου λατρεύει το γραφείο και όλα τα μικρά αντικείμενα που είναι σκόρπια εδώ μέσα: παίζει στα χέρια του ένα πρες παπιέ σε σχήμα μέλισσας. Αν ο πατέρας μου ήταν στο σπίτι, είναι βέβαιο πως ο Κρόου ούτε που θα πλησίαζε αυτό τον χώρο.

«Ναι, αλλά εγώ πρέπει να φύγω από δω», τονίζω. «Δεν υπάρχει άλλος τρόπος».

«Φυσικά, υποθέτω πως έχεις δίκιο». Αφήνει το πρες παπιέ στο γραφείο και δένει τα χέρια του πίσω από το κεφάλι του. «Όχι πως θα λυθούν τα προβλήματά σου, αν το σκάσεις από δω. Δε θέλω να χαλάσω τα σχέδιά σου, αλλά εγώ ούτε που θα το σκεφτόμουν να το σκάσω, αν ήμουν στη θέση σου. Όσο μακριά κι αν πας, η απόσταση δεν πρόκειται να λύσει κανένα πρόβλημα».

Το αγόρι που το έλεγαν Κρόου αφήνει έναν αναστεναγμό, έπειτα ακουμπάει την άκρη των δαχτύλων του πάνω στα κλειστά βλέφαρά του και αφήνει τη φωνή του να βγει μέσα από τα σώψυχά του.

«Τι θα έλεγες να παίξουμε το παιχνίδι μας;» ρωτάει.

«Εντάξει», του απαντάω. Κλείνω τα μάτια μου και παίρνω μια βαθιά ανάσα.

«Εντάξει, φαντάσου μια τρομερή αμμοθύελλα», αρχίζει. «Άδειασε το κεφάλι σου από κάθε σκέψη».

Κάνω ό,τι μου λέει, αδειάζω το κεφάλι μου. Ξεχνάω ακόμα και το ποιος είμαι. Αδειάζω εντελώς.

Και τότε διάφορα πράγματα αρχίζουν να έρχονται στην επιφάνεια. Πράγματα τα οποία –καθισμένοι εδώ στον παλιό καναπέ στο γραφείο του πατέρα μου– μπορούμε και οι δυο να διακρίνουμε.

«Μερικές φορές το πεπρωμένο είναι σαν μια μικρή αμμοθύελλα που αλλάζει συνεχώς κατεύθυνση», συνεχίζει ο Κρόου.

Μερικές φορές το πεπρωμένο είναι σαν μια μικρή αμμοθύελλα που αλλάζει συνεχώς κατεύθυνση. Κι εσύ μπορεί να αλλάξεις κατεύθυνση, αλλά η αμμοθύελλα σε κνηγάει. Στριβεις ξανά, η αμμοθύελλα όμως σε ακολουθεί και συνεχίζεις ακατάπανστα, σαν να χορεύεις ένα δυσοίωνο χορό με τον θάνατο, λίγο πριν ξημερώσει. Γιατί; Επειδή αυτή η αμμοθύελλα δεν ήρθε από κάπου μακριά, δεν είναι κάτι που δεν έχει καμία σχέση μ' εσένα.

Αυτή η αμμοθύελλα είναι εσύ. Βρίσκεται μέσα σου. Έτσι, δεν έχεις παρά να της παραδοθείς, να μπεις μέσα της, να κλείσεις τα μάτια σου και να βουλώσεις τα αυτιά σου, για να μην περάσει μέσα σου η άμμος, και βήμα βήμα να τη διασχίσεις. Δεν υπάρχει ήλιος εκεί, ούτε φεγγάρι, ούτε πυξίδα, καμία αίσθηση του χρόνου. Μόνο η υπέροχη λευκή άμμος που στροβιλίζεται και υψώνεται ψηλά στον ουρανό σαν σκόνη από κονιοροτοποιημένα οστά. Μια τέτοια αμμοθύελλα πρέπει να φανταστείς.

Και κάνω αυτό ακριβώς.

Φαντάζομαι ένα λευκό φουγάρο να ορθώνεται κάθετα

σαν χοντρό σκοινί. Τα μάτια μου είναι σφαλιστά, τα χέρια μου πάνω στα αυτιά μου: οι ψιλοί κόκκοι της άμμου δεν μπορούν να περάσουν μέσα μου. Η αμμοθύελλα όλο και πλησιάζει. Νιώθω τον αέρα να μαστιγώνει το δέρμα μου. Θα με καταπιεί στ' αλήθεια.

Το αγόρι που το έλεγαν Κρόου ακουμπάει απαλά το χέρι του πάνω στον ώμο μου και τότε η αμμοθύελλα εξαφανίζεται.

«Από τώρα και στο εξής –ότι κι αν συμβεί– εσύ θα είσαι ο πιο δυνατός δεκαπεντάχρονος του κόσμου. Μόνο έτσι θα επιζήσεις. Και για να επιζήσεις, πρέπει να μάθεις τι σημαίνει δύναμη. Με παρακολουθείς;»

Κρατάω τα μάτια σφαλιστά και δεν απαντώ. Θέλω μόνο να βυθιστώ στον ύπνο, το χέρι του πάνω στον ώμο μου. Ακούω το ελαφρύ φτερούγισμα των φτερών.

«Θα γίνεις ο πιο δυνατός δεκαπεντάχρονος του κόσμου», ψιθυρίζει ο Κρόου καθώς βυθίζομαι στον ύπνο. Σαν να χαράζει πάνω στην καρδιά μου τις λέξεις, ένα βαθύ γαλάζιο τατουάζ.

Και πρέπει στ' αλήθεια να περάσεις μέσα από αυτή την άγρια, μεταφυσική, συμβολική αμμοθύελλα. Ανεξάρτητα από το πόσο μεταφυσική ή συμβολική είναι, εσύ μην κάνεις το λάθος και την παραβλέψεις: θα σε χαρακώσει βαθιά, σαν χίλια ξυραφάκια. Εκεί πολλοί θα ματώσουν, αλλά θα ματώσεις κι εσύ. Καντό κόκκινο αίμα. Το αίμα ετούτο θα βάψει τα χέρια σου, αίμα δικό σου και των άλλων.

Και μόλις η θύελλα κοπάσει, δε θα θυμάσαι πώς κατάφερες να τη διασχίσεις, πώς κατάφερες να επιζήσεις. Στην πραγματικότητα, δε θα γνωρίζεις πως η θύελλα κόπασε. Ένα όμως είναι βέβαιο. Όταν βγεις από κει μέσα, δε θα είσαι το ίδιο άτομο με εκείνο που μπήκε. Περί αυτού πρόκειται.

Στα δέκατα πέμπτα γενέθλιά μου, θα το σκάσω από το σπίτι, θα πάω σε μια μακρινή πόλη και θα ζήσω σε μια γωνιά κάποιας μικρής βιβλιοθήκης. Θα χρειαστεί μια βδομάδα ώστε να προετοιμαστώ για όλες τις λεπτομέρειες. Εν ολίγοις λοιπόν: **στα δέκατα πέμπτα γενέθλιά μου θα το σκάσω από το σπίτι, θα πάω σε μια μακρινή πόλη και θα ζήσω σε μια γωνιά κάποιας μικρής βιβλιοθήκης.**

Μοιάζει με παραμύθι, αλλά δεν είναι, πιστέψτε με. Όπως κι αν το διηγηθεί κανείς.

Τα μετρητά δεν είναι το μόνο που παίρνω από το γραφείο του πατέρα μου, όταν φεύγω από το σπίτι. Παίρνω κι ένα μικρό χρυσό αναπτήρα –μου αρέσει το ντιζάν του και η αφή του–, καθώς κι ένα σπαστό σουγιά με πολύ κοφτερή λεπίδα. Κατάλληλο για να γδέρνει ελάφια, έχει λεπίδα πέντε ιντσών και ωραία λαβή. Μάλλον τον αγόρασε σε κάποιο από τα ταξίδια του στο εξωτερικό. Επίσης, παίρνω από το συρτάρι ένα δυνατό φακό τσέπης. Και τα Reno, τα γαλάζια γυαλιά ηλίου για να κρύβω την ηλικία μου.

Σκέφτομαι να πάρω το αγαπημένο αδιάβροχο Rolex του πατέρα μου. Ένα υπέροχο ρολόι, αλλά είναι τόσο φιγουράτο, ώστε θα προκαλέσει την προσοχή. Το φτηνό πλαστικό ρολόι μου, ένα Casio με ξυπνητήρι και χρονόμετρο, είναι μια χαρά και ίσως να μου φανεί ακόμα πιο χρήσιμο. Επιστρέφω απρόθυμα το Rolex στο συρτάρι του.

Από το βάθος ενός άλλου συρταριού βγάζω μια δική μου φωτογραφία με τη μικρή μου αδελφή, όταν ήμαστε μικρά: τα δυο μας σε κάποια παραλία, με το χαμόγελο καρφωμένο στο πρόσωπό μας. Η αδελφή μου κοιτάζει στο πλάι: έτσι, το μισό της πρόσωπο είναι κρυμμένο και το χαμόγελό της κόβεται σχεδόν στη μέση. Μοιάζει πολύ με τις μάσκες από κάποιο

βιβλίο με ελληνικές τραγωδίες, όπου κυριαρχούν δυο αντίθετες ιδέες. Φως και σκοτάδι. Ελπίδα και απελπισία. Γέλιο και θλίψη. Εμπιστοσύνη και μοναξιά. Εγώ κοιτάζω απτόητος ευθεία μπροστά την κάμερα. Δεν υπάρχει άλλος κανείς στην παραλία. Η αδελφή μου κι εγώ φοράμε μαγιό – το δικό της ένα κόκκινο λουλουδάτο ολόσωμο, το δικό μου ένα μπλε φαρδύ φθαρμένο σορτσάκι. Κρατάω ένα πλαστικό κοντάρι. Λευκός αφρός στα πόδια μας.

Δεν έχω ιδέα ποιος τράβηξε αυτή τη φωτογραφία, πότε και πού. Και πώς γίνεται να δείχνω τόσο χαρούμενος; Για ποιο λόγο ο πατέρας μου έχει κρατήσει μονάχα ετούτη τη φωτογραφία; Το όλο θέμα είναι σκέτο μυστήριο. Εγώ πρέπει να ήμουν τριών και η αδελφή μου εννέα. Ήμαστε στ' αλήθεια ποτέ τόσο καλά; Δεν έχω καμία ανάμνηση να πηγαίνω στην παραλία με την οικογένειά μου. Καμία ανάμνηση να πηγαίνω οπουδήποτε μαζί τους. Όπως και να 'χει, δεν υπάρχει περίπτωση να αφήσω αυτή τη φωτογραφία στον πατέρα μου· έτσι, τη χώνω στο πορτοφόλι μου. Δεν έχω φωτογραφίες της μητέρας μου. Ο πατέρας μου τις πέταξε όλες.

Αφού το σκέφτηκα λιγάκι, αποφασίζω να πάρω μαζί μου το κινητό. Μόλις ο πατέρας μου ανακαλύψει πως το έχω πάρει, πιθανότατα θα καλέσει την τηλεφωνική εταιρεία να το κόψουν. Παρ' όλα αυτά, το ρίχνω μέσα στο σακιδιό μου μαζί με τον φορτιστή. Δεν είναι ιδιαίτερα βαρύ κι έτσι δεν υπάρχει λόγος να το σκεφτώ. Όταν σταματήσει να λειτουργεί, θα το πετάξω.

Μόνο τα απολύτως απαραίτητα, μόνον όσα χρειάζονται. Η επιλογή των ρούχων που θα πάρω είναι το δυσκολότερο. Θα χρειαστώ πουλόβερ και εσώρουχα. Δεν πρέπει όμως να πάρω πουκάμισα και παντελόνια; Γάντια, κασκόλ, σορτς κι

ένα παλτό; Τόσο πολλά ρούχα, η λίστα δεν έχει τέλος. Ένα μονάχα ξέρω: δε θέλω να γυρίζω σε έναν ξένο τόπο με ένα τεράστιο σακίδιο που να φωνάζει και να προκαλεί: *Ε, εσείς, να ένας φυγάς, ψάξτε τον!* Αν το κάνεις, κάποιος θα σε προσέξει. Αμέσως η αστυνομία θα με σταματήσει και θα με στείλουν κατευθείαν στο σπίτι. Αν δε με προλάβει κάποια συμμορία.

Αποφασίζω να αποκλείσω τις κρύες περιοχές. Είναι εύκολο να επιλέξω το αντίθετο – ένα ζεστό μέρος. Οπότε, μπορώ να αφήσω πίσω το παλτό και τα γάντια και να τη βγάλω με τον μισό ρουχισμό. Παίρνω ορισμένα ρούχα εύκολα στο πλύσιμο, τα ελαφρύτερα που έχω, τα διπλώνω προσεκτικά και τα χώνω στο σακίδιό μου. Επίσης, πακετάρω ένα σλίπινγκ μπαγκ παντός καιρού, το είδος που διπλώνει όμορφα και σφιχτά, τα απαραίτητα για το μπάνιο, ένα αδιάβροχο, ένα σημειωματάριο, ένα μολύβι, ένα γουόκιμαν και cd –έχω ανάγκη τη μουσική μου– μαζί με μια επαναφορτιζόμενη μπαταρία. Αυτά είναι όλα κι όλα. Δε χρειάζονται μαγειρικά σκεύη –είναι πολύ βαριά και πιάνουν πολύ χώρο– καθώς μπορώ να αγοράσω φαγητό σε οποιοδήποτε κατάστημα εκεί.

Μου παίρνει λίγο χρόνο, αλλά καταφέρνω να αφαιρέσω πολλά αντικείμενα από τη λίστα μου. Προσθέτω διάφορα, τα διαγράφω, έπειτα προσθέτω καινούργια και στη συνέχεια τα διαγράφω κι αυτά.

Τα δέκατα πέμπτα γενέθλιά μου είναι η ιδανική χρονική στιγμή για να το σκάσω από το σπίτι. Αν το είχα κάνει νωρίτερα, θα ήταν πολύ πρόωρο. Πιο μετά η ευκαιρία θα έχει χαθεί.

Κατά τη διάρκεια των δυο πρώτων ετών στο λύκειο, είχα προετοιμαστεί, είχα εκπαιδευτεί γι' αυτή τη μέρα. Αρχισα κάνοντας πρακτική στο τζούντο τα δυο πρώτα χρόνια στο

δημοτικό και το συνέχισα και στο γυμνάσιο. Δεν έλαβα όμως μέρος σε καμία σχολική ομάδα. Όποτε είχα τον χρόνο, έτρεχα στα γήπεδα του σχολείου, κολυμπούσα ή πήγαινα στο γυμναστήριο της περιοχής. Εκεί οι νεαροί εκπαιδευτές μου πρόσφεραν δωρεάν προπόνηση, μου έδειξαν τις καλύτερες ασκήσεις για στρέτσινγκ και για το πώς να χρησιμοποιώ τα μηχανήματα για να αποκτήσω μυϊκό όγκο. Με δίδαξαν ποιους μυς χρησιμοποιείς καθημερινά και ποιοι μπορεί να «χιτσουν» με τα μηχανήματα, μου έμαθαν τον σωστό τρόπο να χρησιμοποιώ τα μηχανήματα ενδυνάμωσης. Είμαι αρκετά ψηλός και με όλες αυτές τις ασκήσεις έφτιαξα αρκετά φαρδιούς ώμους και πλάτες. Οι περισσότεροι απ' όσους δε με γνώριζαν με περνούσαν για δεκαεπτά χρονών. Αν έδειχνα την πραγματική ηλικία μου και το έσκαγα, μπορείτε να φανταστείτε τα προβλήματα που θα αντιμετώπιζα.

Πέρα από τους εκπαιδευτές στο γυμναστήριο και την οικονομία που έρχεται στο σπίτι μας κάθε δεύτερη μέρα –και φυσικά τις ελάχιστες απαραίτητες κουβέντες που υποχρεωτικά αντάλλασσα στο σχολείο– σπανίως μιλάω σε κάποιον. Για μεγάλο χρονικό διάστημα ο πατέρας μου κι εγώ αποφεύγαμε να συναντηθούμε. Ζούμε κάτω από την ίδια στέγη, αλλά το πρόγραμμά μας είναι εντελώς αντίθετο. Ξοδεύει το μεγαλύτερο μέρος του χρόνου του στο στούντιό του, πολύ μακριά, κι εγώ βάζω τα δυνατά μου να τον αποφεύγω.

Το σχολείο στο οποίο φοιτώ είναι ένα ιδιωτικό εκπαιδευτήριο για παιδιά καλών ή έστω πλουσίων οικογενειών. Είναι το είδος του σχολείου όπου το λύκειο στεγάζεται στις ίδιες εγκαταστάσεις και περνάς αυτομάτως, εκτός κι αν τα πας πάρα πολύ χάλια. Όλοι οι μαθητές φοράνε καθαρά ρούχα, έχουν ωραία ίσια οδοντοστοιχία και είναι απελλιπτικά βαρετοί. Είναι φυσικό να μην έχω κανένα φίλο. Έχω υψώ-

σει γύρω μου έναν τοίχο, δεν επιτρέπω σε κανέναν να με πλησιάσει και δε ρισκάρω να ανοιχτώ. Ποιος θα συμπαθούσε ένα τέτοιο άτομο; Όλοι με παρακολουθούν από απόσταση. Μπορεί να με μισούν ή να με φοβούνται, αλλά εγώ χαίρομαι που δε με ενοχλούν. Έχω χιλιάδες πράγματα να φροντίσω και τον ελεύθερο χρόνο μου τον περνάω στη σχολική βιβλιοθήκη, καταβροχθίζοντας βιβλία.

Πάντα πρόσεχα όσα έλεγαν μέσα στην τάξη, όπως με είχε συμβουλέψει το αγόρι που το έλεγαν Κρόου.

Τα γεγονότα και οι τεχνικές και όσα σε διδάσκουν μέσα στην τάξη δε θα σου φανούν ιδιαίτερα χρήσιμα στον έξω κόσμο, αυτό είναι σίγουρο. Ας το παραδεχτούμε, λοιπόν, οι περισσότεροι δάσκαλοι είναι ηλίθιοι. Πρέπει όμως να θυμάσαι το εξής: εσύ το σκας από το σπίτι σου. Πιθανότατα δε θα έχεις την ευκαιρία να ξαναπάς στο σχολείο· έτσι, έστω κι αν δε σου αρέσει, καλά θα κάνεις να ρουφήξεις ό,τι μπορείς για όσο σου δίνεται αυτή η ευκαιρία. Πρέπει να γίνεις ένα σφουγγάρι και να τα απορροφήσεις όλα. Αργότερα μπορεί να αποφασίσεις τι θα κρατήσεις και τι θα ξεφορτωθείς.

Έκανα ό,τι μου είπε, όπως κάνω σχεδόν πάντα. Ο εγκεφάλός μου, σαν σφουγγάρι, εστιαζόταν σε κάθε λέξη που άκουγε μέσα στην τάξη και την άφηνα να βυθιστεί μέσα μου, επεξεργαζόμουν το νόημά της και κατέγραφα τα πάντα στη μνήμη μου. Οπότε, δε χρειαζόταν να μελετώ εκτός σχολείου, αλλά πάντα έπαιρνα τους καλύτερους βαθμούς στις εξετάσεις.

Οι μύες μου σκληραίναν σαν το ατσάλι κι εγώ γινόμουν όλο και πιο κλειστός, πιο σιωπηλός. Προσπαθούσα να μην εκδηλώσω τα συναισθήματά μου· έτσι, κανείς –συμμαθητές και δάσκαλοι– δεν είχε ιδέα για τις σκέψεις μου. Σύντομα θα έμπαινα στον σκληρό κόσμο των ενηλίκων και ήξερα πως έπρεπε να είμαι σκληρότερος απ' όλους αυτούς προκειμένου να επιβιώσω.

Τα μάτια μου στον καθρέφτη είναι ψυχρά σαν της σαύρας, η έκφρασή μου παγωμένη και δυσερμήνευτη. Δε θυμάμαι την τελευταία φορά που γέλασα ή πότε χάρισα έστω και μια υποψία χαμόγελου σε κάποιον. Πόσω δε μάλλον στον εαυτό μου.

Δε θέλω να υπαινιχθώ πως μπορώ πάντα να κρατάω αυτό το σιωπηλό, απόμακρο προσωπείο. Μερικές φορές ο τοίχος που έχω ορθώσει γύρω μου γκρεμίζεται. Δε συμβαίνει συχνά, αλλά μερικές φορές, πριν προλάβω να καταλάβω τι έχει συμβεί, βρίσκομαι απογυμνωμένος, χωρίς άμυνες και απόλυτα μερδεμένος. Κάτι τέτοιες στιγμές νιώθω σαν να με καλεί ένας οιωνός, μια σκοτεινή, πανταχού παρούσα λίμνη.

Μια σκοτεινή, πανταχού παρούσα λίμνη.

Πιθανόν να ήταν πάντοτε εκεί, κρυμμένη κάπου. Όταν όμως έρχεται η ώρα, αναδύεται αθόρυβα και παγώνει κάθε κύτταρο του σώματός σου. Βυθίζεσαι μέσα σε αυτό τον βασανιστικό κατακλυσμό και αγωνίζεσαι να πάρεις ανάσα. Κολλάς σ' ένα άνοιγμα κάπου στο ταβάνι, αγωνίζεσαι, αλλά ο αέρας που κατορθώνεις να ανασάνεις είναι καυτός και καίει τον λαιμό σου. Νερό και δίψα, πάγος και λάβα: αυτά τα αντίθετα στοιχεία συνδυάζονται για να σε βασανίσουν.

Ο κόσμος είναι απέραντος, αλλά το μέρος που είναι για σένα –και δε χρειάζεται να είναι πολύ μεγάλο– δεν υπάρχει πουθενά. Αναζητάς μια φωνή, αλλά τι είναι αυτό που σου απαντάει; Η σιωπή. Το μόνο που ακούς ξανά και ξανά και ξανά είναι τη φωνή αυτού του οιωνού. Υπάρχουν φορές που ετούτη η προφητική φωνή θέλει να ξεκλειδώσει το μυστικό που κρύβεται μέσα στον εγκέφαλό σου.

Ένα νεαρό αγόρι, ο Κάφκα Ταμούρα, το σκάει από το σπίτι του και για να ξεφύγει από την εκπλήρωση μιας τραγικής οιδιπόδειας προφητείας και για να αναζητήσει τη μητέρα του και την αδελφή του που έχουν εξαφανιστεί από χρόνια.

Ένας αδελφός και όχι ιδιαίτερα έξυπνος γέρος, ο Νακάτα, που δεν κατάφερε ποτέ να ξεπεράσει το σοκ που υπέστη στα παιδικά του χρόνια, αναζητά τον χαμένο εαυτό του. Η αναζήτησή του εν μέρει συμπληρώνει και εν μέρει εξηγεί τη φυγή του Κάφκα.

Καθώς οι δρόμοι τους έρχονται ολοένα και πιο κοντά, και γίνεται σταδιακά ξεκάθαρο το γιατί, ο Χαρούκι Μουρακάμι βυθίζει τους αναγνώστες του σ' έναν κόσμο όπου οι γάτες μιλούν, τα ψάρια πέφτουν απ' τον ουρανό και τα πνεύματα γλιστρούν έξω από τα σώματα για να κάνουν έρωτα ή να διαπράξουν φόνο.

Ένας από τους μεγαλύτερους παραμυθάδες παγκοσμίως στην καλύτερη στιγμή του.

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psychogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 11000

ΓΙΑ ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΜΕ ΑΠΑΙΤΗΣΕΙΣ